

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Syn for Jesus!

Av M. Luther

Vi så Hans herlighet. Joh. 1, 14

Det er to slags syn og hørsel. En kan se og høre med de legemlige øyne og ører helt uavhengig av Den Hellige Ånds opplysning. Slik så alle jødene Jesus med sine naturlige øyne. De så at Han var fra Nasaret og at Han var Marias sønn.

På denne måten kan en ikke lære å kjenne Kristus, og heller ikke Hans troende, selv om en hele tiden så Ham for sine øyne og hørte Ham tale.

Men det er også et åndelig syn som bare de kristne har. Det skjer med hjertets tro. Ved det synet kan vi også - så sant vi er kristne - kjenne hverandre som Hans disipler.

Dersom du vil lære Kristus å kjenne og forstå hvem Han er, da må du ikke bare følge dine øyne og sanser. Du må se Ham slik som Hans ord stiller Ham frem for oss, født av jomfru Maria, død og oppstanden for deg og satt til Herre over alle ting.

Da ser du ikke bare den skikkelsen som dine øyne ser. Du får kjenne makten og kraften av Hans død og oppstandelse. Og da blir Han ikke sønn av Josef og Maria fra Nasaret, slik som jødene mente Han var. Han blir vår egen Frelser og Herre over alle ting.

Ved sin vandring gjennom lidelse og død inn i den annen verden utfører Han sitt frelsesverk. Han står opp fra de døde og blir herliggjort, slik at alt det som er i himmelen og på jorden er lagt under Ham. Med stor makt hersker Han hos alle som tror på Ham, og strider mot alt som står dem imot.

Dette er å se Kristus på en helt annen måte enn hele verden ser Ham. For nå er øynene blitt åpnet ved troen, og en har lært å kjenne Ham på en helt ny måte.

For hvem Jesus har utøst sitt blod

Av Johan Jakob Segius

Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som Han vant seg med sitt eget blod. Ap.gj. 20, 28

Den Herre Jesus utgjød ikke sitt dyrebare blod for englene - verken de gode eller de onde - for disse siste kunne ikke hjelpes med det, og de første trenger ikke til det, men Han utøste det for meg og mine like - ja, for alle mennesker.

Den hellige Skrift lærer jo at alt hva Herren gjorde, det gjorde Han for oss mennesker - Han som for vår skyld hadde tatt menneskenatur på seg.

Oss til gode ble Han født, for at Han kunne forløse oss fra våre synder. (Jes. 9,6; Luk. 2,11).

Oss til gode ble Han fattig, for at vi skulle få en evig rikdom. (2 Kor. 8,9).

Oss til gode utsto Han den bitre lidelse og den forbannede korsdød, for å vinne oss rettferdighetens og livets evige vel-signelser ved det. (Gal. 3,13-14; Rom. 4,25; 2 Tim. 1,10).

Oss til gode oppsto Han. Han har dødsrikets og dødens nøkler og er fullkommen Herre over disse våre fiender, slik at de ikke kan handle med oss etter sin vilje. (Åp. 1,18).

Oss til gode fór Han til himmelen og satte seg ved Faderens høyre hånd, for

å regjere over himmel og jord, sende oss sin gode Hellige Ånd med de mangfoldige gaver, skjerm og velsigne oss, be for oss og berede oss et sted. (Ef. 48; Rom. 8,34; Joh. 14,2).

Fordi nå alt dette skjer for vår skyld, hvem vil da kunne nekte at Kristi dyrebare blod også er utøst for vår skyld, til vår frelse!

Den hellige Skrift vitner også klart nok om det. Apostelen Johannes sier: «Jesu, Hans Sønnns blod renser oss fra all synd.» (1 Joh. 1, 7).

Apostelen Peter sier: «Dere vet at dere ble kjøpt fri med Kristi dyrebare blod.» (1 Pet 1,18- 19).

Hedningepostelen Paulus sier: «Guds menighet, som Han vant seg med sitt eget blod.» (Ap.gj. 20, 28).

Disse Guds mennesker lærer altså enstemmig at vår edle frelser har utøst sitt blod for oss, i vårt sted og for våre synder.

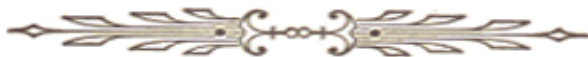
I tillegg til dette kommer den Herre Jesu egne vitnesbyrd, hvorav vi her vil anføre utsagnet i Luk. 22,20: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere.»

Augustin sier: «Alt mitt håp og hele min fortrøstning beror på Hans dyrebare blod som er utøst for oss og til vår salighet.»

Det er jo over all beskrivelse underlig og herlig at den Herre Krist ville utgyte sitt blod for oss syndere. Vitner allerede

det om en stor kjærlighet å sette sitt liv til for sine venner, hvor meget mer må vi ikke prise vår frelsers kjærlighet, som satte det til for sine fiender. (Rom. 5,6flg.).

Hvem har hørt om en slik kjærlighet før!

Verdens fiendskap – et tegn!

Av F. W. Krummacher

Salige er dere når de spotter og forfølger dere, og lyver allslags ondt på dere for min skyld. Mt. 5,11

Når vi, mine kjære, i det hele tatt bare erfarer lite av dette verdens fiendskap, så er dette med hensyn til oss ikke akkurat det beste tegn.

Denne omstendighet skulle gjøre oss ettertenksomme, så meget mer som vi kjenner dette Herrens ord: "Salige er dere når menneskene hater dere... og spotter dere... for Menneskesønnens skyld." (Luk. 6,22). - Og det annet: "Ve dere når alle mennesker taler vel om dere!" (Luk. 6,26).

- Tegnet på vår høyere herkomst må vel ikke være tydelig nok hos oss, og vi må vel gi de uomvendte alt for stor grunn til å forbli i den for dem så trøstelige formodning, at det bare er det ytre snitt og den religiøse form som atskiller oss fra dem, og at vi etter vårt innerste vesen

står på samme trinn som dem.

Ja, la oss ikke skjule det for oss selv, mine kjære - at verden bare av den grunn ennå er oss så nådig, fordi vi ennå så godt forstår å lefle med den!

Denne toleranse, som vi har å glede oss over, skyldes alene vår kristendoms lunkenhet. Bare en smule mer av hint guddommelige salt og av helligdommens alterild i vår fremtreden, og forholdene skal straks forandre seg.

Et menneske som Kristus har avbildet seg i, går ikke uantastet gjennom Dan og Betel. Han vil for fiendene bli "en dødens duft til død" likesom han for vennene er en "livets duft til liv." (2 Kor. 2,16).

Småprofetenes budskap

Profeten Joel Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 1

Herrens tuktt over frafallet

Herrens *tukt* - ikke *dom* (Det skal vi merke oss) - har brutt inn over Hans folk.

Herrens dom kommer som en følge av Hans vrede, og da er den eller de som er gjenstand for dommen redningsløst fortapt, slik som vi leser om det på den siste dag, som nettopp er *dommedag*!

Herrens tuktt derimot kommer som en følge av Hans kjærlighet. Også vreden og den påfølgende dommen over ondskapen har sitt utspring i Guds kjærlighet - men der hvor tukten kommer, der er vedkommende som er gjenstand for den gjenstand for Guds kjærlighet. (Se: Hebr. 12,6 og Åp. 3,19).

Der hvor Gud tukter der er hensikten å bringe vedkommende inn på rett vei igjen. (Hebr. 12,10-11). Altså er der fremdeles mulighet for frelse.

Men - som vi ikke minst ser her i teksten, så er det en alvorlig sak, når

Herren må tukte folket på en særlig måte.

En troende er hver dag under Herrens tuktt; for det meste åpenbarer den seg i mild veiledning og tilrettevisning, og i dette at du i Åndens lys får se din egen hjelpeløshet overfor dette du står overfor og derfor må fly fra ditt eget og til Gud. Men om du er kommet inn i noe som er Gud imot, som dette å begynne å godta, forsvare og leve i en åpenbar synd eller villfarelse i lære eller noe annet av mer alvorlig karakter - noen ganger kan du stå overfor en fare eller farer du selv ikke ser - så kan Herren gripe inn i livet ditt på en mer dramatisk måte. Men alltid fordi Hans kjærlighet til deg er av uforminsket styrke!

Det er altså ikke vrede, men en uendelig kjærlighet du er gjenstand for, som du ser av de før nevnte Bibelsteder.

Det må du holde fast ved, du som

opplever tunge ting i livet. Hans vrede viser seg heller i at du får fred borte fra Gud, og at det går bra i livet ditt her. Det er først ved enden det åpenbares at du har befunnet deg under Guds vrede med livet ditt, som vi ser det bl.a. av Salme 73, hvor Asaf får se hvordan det går de ellers så trygge ugudelige til sist.

Men som allerede nevnt, det er en alvorlig sak, når Herren må tukte et folk på denne måten. Det er en kraftig tukt som bryter inn over dem her. Og en ødeleggelseshær står like utenfor grensen! (v.6).

Det tales særlig til de gamle, og det spørres: «Har slikt skjedd i deres dager eller i deres fedres dager?» (v.2b).

Det vil si at noen større trengsel enn dette har folket til nå ikke opplevd. I denne forbindelse er det uunngåelig at ikke Herrens ord om endetiden for hele verden, klinger for en: «For i de dager skal det være så stor en trengsel som det ikke har vært inntil nå fra skapningens begynnelse, da Gud skapte verden, og heller ikke skal bli.» (Mrk. 13,19).

Dette er konsekvensen av en frafallstid som har gått forut. Det begynte som alltid i det små, med små avvik fra Guds ord: - vi behøver da vel ikke å ta det så alvorlig dette! Nå lever vi jo i en ny tid! Vi ærer da Gud på så mange andre måter! osv.

Ja, det er vel noe av en ære som vises deg av mennesker som ikke holder ditt ord for å stå til troende, ikke sant?

Men slik begynner det i det små - våre tanker og meninger får skyve Guds ord mer og mer til sides, for så å helt erstatte dets plass.

De som hadde glede av denne tid som hadde gått forut, det var livsnytterne. Her tales til vindrikkene, de drukne. Tenk på Herrens formaning til oss ved apostlene Paulus og Peter om å holde oss edrue. (1 Tess. 5,6 og 8; 1 Pet. 1,13; 4,7; 5,8).

Da er det jo først og fremst tenkt på en åndelig edrueighet overfor alle de villfarelsens vinder som blåser - ikke minst i den siste tid, men også dette å ikke sløve sansene i det store og hele.

Men nå er altså målet nådd for disse; Herrens velsignelse er tatt bort fra landet for deres skyld: «- mosten er revet bort fra munnen deres!» (v.5b).

Og så leser vi om disse som skulle ha reist seg imot og forhindret frafallet, nemlig prestene, at de selv er en del av dette frafallet. Det alvorlige ved en prests fall er, at dersom han blir en del av frafallet så blir han en som i særlig grad fremskynder frafallet, nettopp på grunn av sin stilling! Han er et forbilde i kraft av sitt embete!

Nå sitter også de sørgende! (v.9). De er blitt til skamme som det også er forutsagt om alle som forlater Guds ord. (Jer. 8,9).

Det ble ikke som forventet. Først så det vel ut for at dette var en farbar vei - den som de hadde valgt i sitt frafall -

folket syntes om den, og samlet seg om den. Men bare for en tid. Vin og fest og underholdning kunne de jo finne så mange andre steder! Så måtte prestene gå stadig lenger i frafall og tilfredsstillelse av kjødet for om mulig å holde på folket.

Så får også særlig prestene en alvorlig formaning til bot fra Herren: «Kle dere i sørgeklær og klag, dere prester! Skrik, dere som gjør tjeneste ved alteret! Gå inn og sitt hele natten i sørgedrakt, dere min Guds tjenere!» (v.13).

«Vintreet er tørket, fikentreet er visnet, granatepletreet og palmen og epletreet, hvert tre på marken er tørket bort.» (v.12).

Tenk på Jesu forbannelse av det fikentreet Han fant uten frukt! (Mt. 21,19). Det er den samme Herre som handler her!

Vi ser alt lider, mennesker, dyr, planter - ja, Hans forbannelse trekker likesom ned i jorden som en væske: «Så-kornet er tørket bort under mulden som dekker det.» (v.17).

»Ja, all fryd er forsvunnet fra menneskenes barn,» leser vi. Ja, hvordan skulle det være *fryd* uten Gud! Og her er det ikke bare ute i folkelivet at fryd er blitt en ukjent sak, men også i Herrens hus: «Glede og fryd er blitt borte fra vår Guds hus!» (v.16).

Glede og fryd er ikke det samme som moro! Men det er nettopp hva som er skjedd i Guds forsamling; da glede og fryd er blitt borte har underholdning og moro tatt plassen.

Glede og fryd har sin årsak i en åndelig og sjeelig tilfredshet. Det er Guds Ånd, Guds ord i en, som frembringer det idet frelseren og forsoneren Jesus Kristus blir forklart for hjertet. Ja, idet konsekvensene av Hans gjerning for deg er klar for hjertet er det også sann fred, glede og fryd til stede! Moro derimot frembringes ved underholdning, ved noe ytre, og etterlater i grunnen bare tomhet.

Ja, hvor mange har ikke sittet og moret seg i venners lag, mens hjertet var nær ved å breste, men det var det ingen som visste.

Herren har en løsning på dette som har skjedd, og la oss legge nøye merke til den vei Han viser her. Han taler til et frafallent folk, et folk som altså i lange tider har fulgt sine egne tanker og ideer, og derfor også følger dem med tanke på å rette opp, å reformere. Han sier ikke: - gjør så og så! Nei, Han kaller til selverkjennelse: - se nå hvor deres egne tanker og ideer, deres gjenstridighet og forlatelse av mitt ord har ført dere hen! - Og så peker Han på veien for dem: «Samle de eldste, ja, alle som bor i landet, til Herrens, deres Guds hus, og *rop til Herren!*» (v.14).

Igjen - og da til prestene i særdeleshet: Ikke gjør så og så, for med deres sinn som er så formørket av frafallet fra Guds ord, kan dere bare gjøre ting verre enn de allerede er, men «gå inn og *sitt* hele natten i sørgedrakt, dere min Guds tjenere!» (v.13).

Tenk deg om! Er det denne løsning du ser valgt i de vanskeligheter kristne kirkesamfunn og organisasjoner opplever i dag? Noe som jo også ofte har sin grunn nettopp i frafall fra Guds ord og en sammenblanding med verden og dens ånd.

Nei, det legges gjerne bare stadig nye planer - nye oppfinnsomme løsninger

kommer på bordet - fra sinn som har-veket bort fra Guds ord, om de noen gang har hatt med Guds ord å gjøre i sannhet i det hele tatt.

Når dette kommer over dere - det er oppfordringen fra Herren selv til sitt folk her - da sett dere ned for Ham og *rop!*

Se også: www.ekris.net/prekestolen/andre/smaprofetene/hoved.htm

---

Jesu innbydelse

Av Johannes A. Barstad

Les: Joh. 7, 37 – 39

Vi vil, betrakte nærmere **1)** de innbudte, **2)** **det levende vann som de innbys til**, og **3)** kjennetegnet på dem som har etterkommet innbydelsen.

2.

Så skal vi se, hva det er som er kil- den med det levende vann, som den tørste sjel innbys til.

Løft ditt øye opp, kjære sjel, det er Jesus som innbyr deg til seg. ”Til meg og drikke,” heter det i Hans innbydelse. Du skal få lov til å komme til Ham per- sonlig. Han er det som vil være livs- kilden for deg, og Han sier: ”Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste.” (Joh. 4,14).

Han vil gi deg alt ditt tørste hjerte begjærer, vil løse alle dine gåter og stille dine lengsler. For Han er den som døde

for deg, led syndens straff for deg, som tok på seg syndens skyld og dom og naglet ditt skyldbrev til korset, som gjorde det mulig for deg å få Gud i him- melen til en forsonet Far, som kan slette ut dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky. (Jes. 44,22).

Han er livskilden for deg, for Han har gjort forlikelse for deg med sitt blod, så det nå venter deg en fullt beredt frelse, som du kan få for intet.

Til Ham innbys du nå å komme som

du er med all din synd. Du skal bare anse den gjerning som Kristus har gjort i ditt sted for god nok, og være villig til å bygge på den alene. For da tror du på Kristus, og da får du ved denne tro av nåde, som fri gave, fyllestgjørelsen i Kristi død for alle dine synder. Du får høre hos Jesus, at alt er fullbrakt, at alt er ferdig, at veien er banet. Det er det levende vann du får å drikke, og en herligere drikk kan det vel ikke tenkes for den trette og tyngede sjel. Der er legedom for alle dine smerter.

Kjemper du med å gjøre lovens gjerninger for å tekkes Gud, hos Kristus får du høre, at man ikke blir rettfærdiggjort ved lovens gjerninger, men ved Jesu Kristi tro. (Gal. 2,16).

”For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, *det gjorde Gud, da Han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettfærdighet skulle bli oppfylt i oss.* (Rom. 8,3).

Du kjenner deg dømt av loven - nå vel, så får du høre, at ”*Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at Han ble en forbannelse for oss.*” (Gal. 3,13).

Du er den gjeldbundne tjener som ikke har noe å betale med - men Herren sier: ”*De blir rettfærdiggjort ufor skyldt av Hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.* Ham stilte Gud til skue i Hans blod som en nådestol ved troen.” (Rom. 3,24-25).

Er du engstelig fordi du føler at det er fiendskap mellom deg og Gud på grunn av synden som volder skilsmisse, så har Kristus avskaffet fiendskapet (Ef. 2,15). Og ”*det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser.*” (2 Kor. 5,19).

Kjenner du deg svak og udyktig, så heter det: ”*For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.*” (Rom 5, 6).

Er du fredløs i din sjel, så får du høre, at Kristus er vår fred. (Ef. 2,14). Slik får du hos Jesus nåde over nåde. Alt det du behøver, det får du. Alt det du skulle være, det er Han for deg. Når en synder får tilegne seg dette i troen, da har han drukket av den levende kilde. Da faller den fangnes bånd, han er fri.

Se, ved kilden fikk han en rettfærdighet som skal gjelde til evig tid, Kristi egen rettfærdighet, slik at han nå kan synges, som det så vakkert heter i det gamle vers:

**Kristi blod og rettfærdighet,
Min æreskleddning er, jeg vet,
Jeg skal for Gud i den bestå,
Når jeg til dommen frem skal gå.**

Han har fått den fred i hjertet som overgår all forstand, som verden verken kan gi eller ta. - Den fred som kommer av, at hjertet nå er kommet til hvile hos Gud ved troen.

Hvor mye det enn kan bruse i hans hjertes omgivelser, i følelser og tanker - hvor mange stormer fiendene enn kan vekke til live i sjelen – innerst inne er det stille, er det likevekt. For hjertet har funnet en sikker ankergrunn under korset.

Og han fikk videre ved kilden gleden over all glede. Den er en gåte for verden, fordi den - som livet i det hele - i sin grunn er skjult med Kristus i Gud. Men for den troende er den virkelighet og sannhet.

Som sørgende, men alltid glade (2 Kor. 6,10), slik heter det nå. Mens verden har hjertets skjulte smerte å vende tilbake til etter de kortvarige jordiske gleder, så har den troende alltid gleden å vende tilbake til etter utfartene i sorgens og smertens ørken. For den troende får daglig erfare sannheten av salmens ord: "En strøm - dens bekker gleder Guds stad, Den Høyestes hellige bolig." (Slm. 46,5).

Så slå deg ned ved kilden, kjære sjel, bygg og bo der, så du stadig kan ha livet ved å drikke av den. Har den Herre Jesus enn ikke noen skikkelse eller herlighet etter menneskelig mål - for deg er Han den fagreste av alle menneskenes barn, og at nåde er utgytt på Hans lepper. (Slm. 45,3).

Nye dyp i Hans nådes herlighet vil åpne seg for deg. Hver dags erfaring, hver ny nåde, hvert nytt bevis på trofasthet og overbærenhet vil bringe deg til alt klarere å forstå, hvor salig det er å drikke av det levende vann, men også hvor nødvendig det er.

Du vil forstå, hva som rørte seg i Davids sjel, når han sang: "Hvor dyrebart er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge. De blir rikelig mett av det gode i ditt hus, og av dine gleders strøm gir du dem å drikke. *For hos deg er livets kilde.* I ditt lys ser vi lys." (Slm. 36,8-10).

Slik er kilden, og den flyter fri – fri for alle.

Du som fremdeles ikke vil komme, du skal vite, at det er nettopp ditt store ansvar dette, at adgangen er fri. Forakter du den, så skal det at *du kunne ha blitt frelst*, i evigheten bli ormen i din pinte samvittighet, som aldri dør.

Vil du nå?

"Og den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!" (Åp. 22,17).
Neste nr.: **Kjennetegnet på dem som har etterkommet innbydelsen.**

Det aldri var noen

som Jesus på jord...

Disse har ikke rot!

Av C. H. Spurgeon

De på steingrunn er de som tar imot ordet med glede når de hører det. Men de har ingen rot. De tror til en tid, men i prøvelsens stund faller de fra. Luk. 8,19

Min sjel, undersøk deg selv i lyset av denne tekst. Du har mottatt Ordet med glede – dine følelser er blitt beveget, og et levende inntrykk er blitt gjort. Men kom i hu, at å motta Ordet i øret er en ting, og at å motta Jesus i sin innerste sjel er en ganske annen.

Overfladisk følelse er ofte forent med indre hjertets hårdhet – og et levende inntrykk av Ordet er ikke alltid et vedvarende inntrykk.

I lignelsen sies det her om såkornet, at det for en del falt i en jordbunn som hadde et hårdt underlag av stein, tildekket med et tynt lag av jord. Da såkornet begynte å sette rot, ble dens vekst nedad hindret av den hårde klippe, og derfor anvendte den sin kraft til å drive sitt grønne skudd oppad så høyt den kunne.

Men da det ikke hadde indre væske fra rotens næring, visnet det straks.

Er dette tilfelle med meg? Har jeg hatt en skjønn anseelse etter kjødet, uten å ha et tilsvarende indre liv?

God vekst skjer både oppad og nedad på samme tid. Har jeg rot i en levende erkjennelse av nåden?

Hvis mitt hjerte ikke er bløtgjort og gjort fruktbart ved nåden, kan vel den gode sæd spire og vokse en tid, men den må til slutt visne, for den kan ikke trives i et hårdt, ubrutt og vanhellig hjerte.

La meg forskrekkes og beve for en gudfryktighet så hurtig i sin vekst og av så liten varighet som Jonas' kikajon. (Jon. 4,6). La meg beregne omkostningene av å være en Jesu etterfølger. (Luk. 14, 27-28). Og fremfor alt, la meg føle Hans Hellige Ånds kraft og virkende nåde. Da skal jeg besitte en vedvarende og utholdende sæd i min sjel.

Hvis mitt sinn vedblir å være hårdt og ubøyd, da vil fristelsen og prøvelsens sol forbrenne himmelsædens spede planter.

Den hårde hjertebunn kaster tilbake strålene fra salighetens sol. Min religion vil snart dø, og min fortvilelse vil bli fryktelig.

Derfor, o himmelske såmann, pløy meg først, og så ved din Ånd sannheten i min sjel, og la meg bære deg en overflødig høst!

Konge og prest!

Av N. J. Laache

4. Johannes, til de sju menigheter i Asia: Nåde være med dere og fred fra Ham som er og som var og som kommer, og fra de sju ånder som er for Hans trone, 5. og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den første-fødte av de døde og herskeren over kongene på jorden. Han som elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod, 6. og som gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far - Ham være æren og makten i all evighet. Amen. 7. Se, Han kommer med skyene, og hvert øye skal se Ham, også de som har gjennomstunget Ham. Og alle jordens slekter skal gråte sårt over Ham. Ja, amen. Åp. 1, 4-7

Vår Herre Jesus har selv gjenløst oss med sitt eget blod, slik at Satan slett ikke har noen rett til å holde oss fanget i synden.

Det rike som Kristus grunnnet ved sin død og oppstandelse, er nådens og fredens rike; alle som hører til det er konger og prester. Den treenige Guds nåde hviler over dem og hersker i dem, og Ånden helliger dem ved Jesu blod.

Ved dåpen fikk vi rett og adgang til det, og ved troen er vi kommet dit inn. Med den hellige Paulus tør vi da si: "Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettfærdiggjør. Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss. Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?" (Rom. 8,33-35a).

Vi er vel skrøpelige i oss selv, men sterke i Ham ved troen; for vi tror at vi, døpte til Kristus som den som døde og oppsto for oss, er døde fra synden ved Kristi død og levendegjorte med Ham

ved Hans oppstandelse. Og idet vi tror det, har vi det virkelig, så vi lever og regjerer med Ham og har fri adgang til Faderen.

Synden besværer oss alltid ennå, men vi tør å gå inn i helligdommen ved Jesu blod, like inn for Guds trone og får forlatelse og kraft til å seire. Bruk din kongemakt, kjære kristen, og ditt prestedømmes rett til beste for deg selv og brødrene.

Bare alltid frem i lyset; bekjenn oppriktig din synd for Herren, og treng inn med bønn om nåde, så skal ikke noe fordømme deg, ikke noe berøve deg din fred, og ingen synd herske over deg.

Føler du deg enn stundom så skrøpelig både i tro og liv, at du synes til sist å måtte ligge under: Det skal dog for Jesu blods skyld ikke skje.

La din Ånd, o Gud, Herrens Ånd, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, kunnskaps og Herrens frykts Ånd holde oss våkne og rene. Amen.

Det gjorde Gud! Av Einar Kristoffersen

1. Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. 2. For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. 3. For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da Han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, 4. for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden. Rom. 8, 1 - 4

«Mulig for loven!» (v.3).
Tenk deg! - Guds mektige lov,
Guds uttrykte vilje, *maktesløs!*
Kan du forestille deg Herren, stående der med hendene langs siden, *oppgitt!*
Tenk, Gud selv, maktesløs!
Og da må det jo være interessant å vite, hva det var Han sto maktesløs overfor? Hva slags materie var det Han ikke fikk noe ut av? - Han som skapte himmel og jord, ja universets myriader, og dannet menneskets legerme av en jordklump.

Det var kjødet. Det du er ut av naturen. Slik du ble på falllets dag. Og kjødet er ikke dette synlige og følbare legerme, men det er det innvortes menneske, dets vesen og «ånd.» Overfor dette står Guds lov maktesløs.

Lenger ute i samme kapittel leser vi videre om dette kjødet - og det er deg der du sitter nå -: «Kjødets attrå er jo fiendskap mot Gud, for det *er ikke*

Guds lov lydig, *kan heller ikke være det.*» (v.7).

Attrå – det vil si, lyst og begjæring. M.a.o. det ditt kjød naturlig har lyst til og begjærer, det er fiendskap mot Gud! Det vil si, at det strider mot Guds lov - og ikke mindre - mot Guds *evangelium*. Vi er nemlig like lite naturlig *ett* med evangeliet, som vi er det med loven.

Guds ord forkynner altså, at det (kjødet) ikke *er* Guds lov lydig - ja, men det går også videre og sier, at det *kan ikke* være det heller! Det vil jo da si at det ikke kan forandres - ikke forbedres.

Men da er jeg jo fortapt! Når jeg naturlig har et kjød, hvis attrå er fiendskap mot Gud. At når Guds lov - Guds vilje - rykker innpå meg med sine rettmessige krav, skjer det ingen forandring eller forbedring i dette, men det bringer bare fiendskapet og opprøret frem i dagen, frem i lyset - ja, da er jeg jo virkelig fortapt.

Jeg er altså ingen Guds venn - (og det forskrekkelige med dette er jo, at jeg som menneske viser meg å være en avgjort fiende av det høyeste *gode!*) - og kan heller ikke bli det.

Materiale. Du har kan hende tent fyr på et ark noen gang. Det ligger der på bordet, det har forandret utseende fra hvitt til svart, og er blitt noe bølgete og ujevnt, men det er like helt - kan hende kan du fremdeles lese skriften på det - men prøv å arbeide med det.

Du har disse som er så fantastisk gode i papirbretting (origami), men det hjelper ikke hvor dyktige de er, materialet vil ikke, det smuldrer bort under fingrene deres.

Det duger altså ikke. Det kan se greit ut så lenge det bare får ligge der, men idet du skal til å arbeide med det, blir sannheten åpenbar. Det er som Paulus sier: «Jeg levde en gang uten lov.» (Rom.7,9a). - Da var han som et slikt brent ark som fikk ligge der urørt. - «Men da budet kom, våknet synden til live.» (Rom.7,9b).

Da budet kom - da Guds lov ville til å forme ham - da åpenbarte materialet sin indre egenskap - det gikk i oppløsning.

Eller tenk deg tremateriale - en dyktig snekker, en dyktig treskjærer - men hva skal han gjøre når materialet er morkent og råttent? Maktesløs! - Ikke fordi det er noen mangel ved ham og hans evner, men *materialet* duger ikke!

Det er som om du hører Paulus' ord:

«Så er da loven hellig, og budet hellig og rettferdig og godt» - ingen mangel ved det altså, men - «jeg derimot er kjødelig, solgt til trell under synden.» (Rom.7,12 og 14b).

Om snekkeren nå kunne fått til en stol av dette materialet, hvem ville ha våget å bruke den? - For ikke å tale om en stige!

Har det gått opp for deg dette? For vi har jo egentlig ikke talt om papir og tre nå, men om *deg*, slik du er ut av naturen. Men det har du vel forstått. Hvorvidt du er enig, se det er jo en annen sak.

Er du uenig, så har jeg bare en ting å si deg: Legg deg i selen, og *gjør* Guds lov! - Og glem da ikke å begynne med begynnelsen: *Elsk* Herren din Gud av *hele* ditt hjerte og av *hele* din sjel og av *all* din forstand, og din neste som *deg selv*.

Det er to små, men avgjørende ord, du for all del ikke må glemme, når du nå går i gang med dette: *hele* - og *all!*

Det blir ikke plass til så mye annet da? Nei, ikke det minste komma!

Vi andre, som har måttet gi Gud rett her, vi kan gå videre.

Vi leser i det fjerde vers i teksten vår: «...for at *lovens rettferdighet* skulle bli oppfylt i oss.» Altså, den rettferdighet det viste seg umulig å frembringe i oss - den rettferdighet vi må ha i eie for å kunne bestå for Gud.

Den som stiger frem for Gud uten å eie den fullt ut, han går fortapt! - det

vil si, han blir *dømt*.

Det er her Gud får deg i tale, ikke sant? Jeg mangler det ene nødvendige - og mangler derfor i virkeligheten *alt*. At *jeg* er fortapt, det er ikke bare en læresetning i boka, men det er *virkelig-het*.

«Jeg var fortapt og så ingen vei!»
Kjenner du den plassen? Da ser jeg:
«*Jeg* er maktesløs!»

Men er også *Gud* det? Ja, hva vårt kjød angår, så er Han det - men ikke dermed maktesløs i det hele. Det er guddommelig sannhet, når ordet forkytter: «Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse.» (Jes. 59,1).

«For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, *det gjorde Gud.*» (v.3a).

Det gjorde *Gud*! Få nå endelig det med deg, at vår frelse, det er noe *Gud* har gjort! - Og det helt uberoende av oss. For du har vel fått med deg, hvordan det er fatt med oss nå? Det er Guds ords forkynnelse, og enhver som vil kan få erfare det i sitt eget liv, som nevnt.

Hvordan gjorde så Herren dette? Jo, Han utvalgte en annen enn oss - en som ikke hadde dette *fall* i sitt kjød - og så lot Han Ham gjelde i vårt sted.

Som Peter talte til folket på pinsefestens dag: «Israelittiske menn, hør disse ord! Jesus fra Nasaret var en mann *utpekt for dere* av Gud.» (Ap.gj. 2,22). Og hør *du*, det samme! Det er jo det vi leser her i vår tekst: «Det gjorde

Gud, da Han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet.» (v.3b).

Han satte altså deg *helt* til sides, og så handlet Han i Kristus *i stedet*. Og *det* er din frelse!

Og om du skulle komme til å tenke, at det skal vel mer til - hva med veien videre f.eks.? - Det er dessverre så mye forkynnelse, som forstyrrer dette budskapet for oss, men budskapet i seg selv kan - Gud være takk! - ikke forstyrres av noe! - Så hør Herrens ord: «For det er *Hans verk*» - der hørte du det igjen - «at dere er i Kristus Jesus, Han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.» (1 Kor. 1,30).

Var det noe som manglet her? Nei, nok i Jesus nå, og helt frem! Det er den hvile Jesus kaller deg til. (Mt. 11,28).

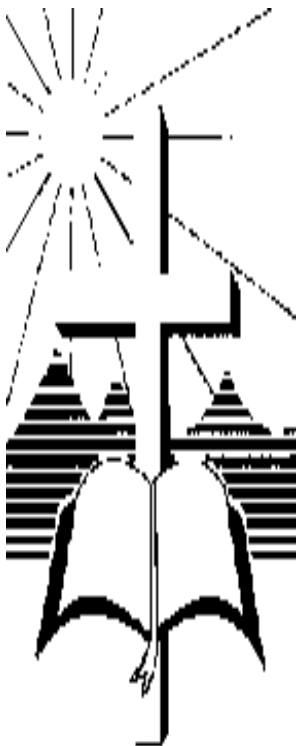
Derfor altså, er det ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. (v.1).

Det er noen som leser dette verset avkortet - og det er farlig: «Så er det da ingen fordømmelse! - Og så utelates det vesentlige, det som *må* være med: «- for den som er *i Kristus Jesus.*» Det er nemlig *i Ham* - og *bare* i Ham - fordømmelsen er tatt bort, og forbannelsen opphevet.

«For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov.» (v.2). «- har *i Kristus Jesus* frigjort meg -.»

Ånden - Livets Ånd - Han er det som forkynner dette inn i et menneskes hjerte, til tro og en fullstendig og fullkommen frigjørelse. Du får plutselig

øyne å se med - at alt det du treng for himmel og jord, det er deg alt gitt, i dette ord - i denne person: *Jesus!*

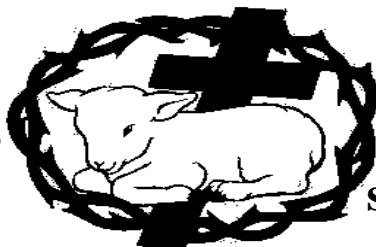
Ser du deg svart og urein,
Kjenner på syndig trå,
Dømd av ditt eige hjarta,
Kjære, på Jesus sjå!
Nåde Han deg forkynner,
Blodet Hans rann for deg
Då Han for dine synder
Vandra den tunge veg

Jesus, Jesus! Alt det du treng for
himmel og jord,
er gøymt i det eine ord!

Ber du så lite frukter,
Lite av gledessong,
Aldri du meir vil synda,
Snåvar då gong på gong.
Gøym deg i Kristi rettferd!
Fullkommen var Hans veg.
Lev i Hans frie nåde, så lever Han
sjølv i deg!

Om noen er
i Kristus,

da er han en ny
skapning! 2 Kor 5,17

Tegnet i Hans hender Av Marius Giverholt

Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg. Jes. 49, 16

Hvilken trøst det er for det forsakte hjerte å vite at det er husket på denne måten av den kjære Frelser. Så ofte er du, min Jesus, borte fra mine tanker og sinn. Stundom farer jeg vill langt fra deg, dypt inn i verdens atspredelser. Men dine øyne ser meg, dine fredstanker når meg, alltid er jeg for deg. Om jeg ble utro, forblir du likevel tro. Ja, hvor ofte har du ikke hentet meg tilbake fra mine egne veier.

Takk, fordi du således ville tenke på meg og våke over mine skritt. Legg også din kjærlighet stadig dypere i mitt sinn, slik at jeg villig må ta ditt kors opp og sette din ære som mitt høyeste mål!

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

«**For jeg vil styrke den trette sjel, og hver sjel som sulter vil jeg mette.**» Jer. 31,25. Dette er hva vi ved Guds nåde og hjelp ønsker at bladet skal få formidle.

Vi ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst vi selv har møtt i den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgivere:

Einar Kristoffersen:

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Tom Eftevand:

Tlf.: 35 98 86 93

E-post: t.eft@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, så kan du gi din gave på **Bladets giror**.: 2801.08.00945